

בעזרשי"ת

קִרְבָּה אֶל
נפְּשֵׁי גֵאֲרָה

פרשת בהעלותך תשפ"ה
♦ גליון צ"ח ♦

מדור חדש!
שיעורים
בספר התניא הק'
שער
היחוד והאמונה

ההתכונות בנרות כהונה לקידוש

גם שבוע אחרי החתונה אפשר לפתוח את המתנות

ייחודים של הבעל שם טוב

לפתוח סתם ספר בהמתנה לחזרת הש"ץ

דרך החסידות - גילוי אור הנשמה בגוף

חלק מהוצאות ההדפסה נתרמו:

לע"נ הרה"ק
רבי שלום אליעזר מראצפערט
בן הרה"ק רבי חיים מצאנז
הי"ד זי"ע

לע"נ הרה"ק
רבי יששכר דב בער
בן הרה"ק רבי יצחק ברוך
מראדושיץ זי"ע

לע"נ הרה"צ
רבי משה בן ר' יהודה שמואל
וואלפסון זצ"ל

עריכה וכתבייה: ר' פנחס גרינבוים: 052-7694649

—❁—

עיצוב ועימוד: גפנים - 052-7648003 cmg9090@gmail.com

מכתב שהתקבל השבוע במערכת מאת קורא נאמן:

בס"ד

לכב' מערכת הגליון הנפלא 'נפשי גאלה' ובראשם המשפיע החשוב הרב פרישמן שליט"א

א. רצו"ב פרטי האשראי שלי להוראת קבע עבור הגליון הקדוש והנפלא.

ב. ברצוני להביע בפניכם את רחשי ליבי כאחד מהזוכים לקרוא את הגליון מדי שבוע בשבוע. המפורסמות אין צריכות ראייה איך שאתם מעבירים מדי שבוע עניינים עמוקים בדרך הבעל שם טוב בטוב טעם ודעת, בשפה נעימה המתקבלת על הדעת ומתיישבת על הלב.

ועל של עתה באתי כאשר זכיתי להיפגש פנים בפנים עם ההשפעה הברוכה של הגליון על נפשי באופן ממשי, כאשר גיליתי איך שזכיתי ל'נפשי גאלה' כפשוטו ממש.

בתקופה האחרונה סיבב הקב"ה שאני נאלץ לשהות בשבתות בבית הרפואה עם קרוב משפחה. מיותר לציין ששבת בכה מקום לא נראית בדיוק כמו בבית... התפילות, הסעודות, וכו'. המושכל הראשון שהיה לי בעבר במצבים מעין אלו היה, שהיות ועכשיו זה המצב, אז כעת זה לא הזמן לעשות שבת כמו שצריך. כך רצה ה' וזהו. בעזרת ה' נחזור הביתה בריאים ושלמים, ואז נעשה שבתות כמו שצריך.

וכאן מגיע המקום של גאולת הנפש שזכיתי בזכותכם. מדי שבוע אתם 'מטפטים' בצורה מאוד ברורה את היסוד הזה שכל יהודי בכל זמן ובכל מצב יכול וצריך לעבוד את ה' בהתאם לנתונים שהוא נמצא בהם. זה דברים שאתה קורא שוב ושוב, ופתאום אתה מגלה שזה פשוט חלחל אל תוך הנפש שלך!

הארתם לי את העיניים להבין ששבת קודש זה מציאות אמיתית שלא משתנה לעולם ולא משנה איפה אתה נמצא! והיות וכעת זה שבת קודש והיות וה' יתברך נמצא כאן בדיוק כמו שהוא נמצא בבית ואצל הרבי, הרי שהתפקיד שלי הוא לעשות את השבת בשלימות שמתאפשר לי לעשות זאת.

אז נכון שנוסח התפילה בביהכנ"ס של הבית חולים הוא לא הנוסח שאני רגיל אליו, גם הסעודות לא יכולות להתנהל כמו בבית, אבל הרי זה שבת קודש!!!

אני לא יכול לתאר את ההרגשה המרוממת הזו! זה נקרא גאולת הנפש! הנפש משוחררת להידבק בה' בכל מקום ובכל מצב! גיליתי את השבת מחדש! גיליתי מה זה נקרא שהנשמה לא כבולה לשום תנאי חיצוני כדי להתקרב אל בוראה! גיליתי מה זה לקיים את השליחות שיש לי במצב הנתון. זה אמנים לא השליחות הרגילה שיש בבית, עם המשפחה והילדים, אבל זה גם כן שליחות! יש שם שליחות לגלות את ה' במקום הלא פשוט הזה. יש גם שליחות לקרב יהודים נוספים לה', מה שבדרך כלל לא מזדמן לעשות בבית, וכאן אנשים פתוחים לשמוע ולקבל.

הוראת הקבע שלי היא הכרת הטוב הפעוטה שלי על האור הגדול שהענקתם לי בחיים, למרות שאין שום סכום גשמי שאפשר לשלם בו על גאולה נצחית!

ה' יתברך יעזור שתזכו להמשיך בעבודת הקודש עוד רבות בשנים, ובזכות הפצת המעיינות יתגלה משיח צדקנו בקרוב בימינו אמן.

הכו"ח בהכרת הטוב

(-)

מאמר הכנה לקידוש:

ההתבוננות בנרות כהכנה לקידוש

אל מול פני המנורה – אל מול נר האמצעי, שאינו פקנים, אלא פגוף של מנורה.

יאירו שבעת הנרות – ששה שעל ששת הפקנים, שלשה המזרחיים פונים למול האמצעי הפתילות שבהן, וכן שלשה המערביים, ראשי הפתילות למול האמצעי ולמה? פדי שלל יאמרו: "לאורה הוא כריך".

ויעש בן אהרן – להגיד שבהו של אהרן, שלל שנה.

מגיעים שאפילו אם המשיח יבוא ממש עכשיו ברגעים אלו, הרי אין מצוות בניין בית המקדש דוחה את השבת! הרי אומד שבשבת קודש מתגלה קדושת בית המקדש בביתו של יהודי ויהודי!

במצות המנורה לימדונו חז"ל שצריכים ששת הנרות להיות אל מול פני הנר האמצעי, על מנת להראות שאין הקב"ה צריך לאורה. ואם כן למה אכן כן מדליקים את המנורה, להראות ששכינה שורה בישראל.

ליל שבת קודש. עומד לו היהודי ונותן עיניו בנרות כשגביע היין בידו, עוד מעט קט עומד הוא לקדש. במחשבתו הוא מהרהר, הרי אין לנו כהיום את שבעת הנרות שבבית המקדש שיאירו לנו את העולם, אולם כנגד זה נתן לנו ה' יתברך את מצוות נרות השבת שהם כנגד מצוות הדלקת הנרות, וכן החלות הריחה כנגד לחם הפנים.

כי רצון ה' הוא שכל יהודי יאיר את האור הרוחני של בית המקדש בתוך ביתו. עד היכן הדברים

לאבי שבשמים במעשיי הרעים. ולא רק במעשים הרעים, אלא כל מה שלא היה מספיק לפי כבודו יתברך. כי אחרי שה' יתברך כל כך מגלה את אהבתו העצומה אלי, מתעוררת הזעקה העצומה איך יכולתי כך למרוד כנגדו?! אולם מאידך איתא שעל ידי ההסתכלות בנרות מתקנים את הראיה, וזהו זמן של מחילת עוונות.

אחרי הקדמה שכזו, כאשר מתחיל לומר את התיבות הנפלאות והנוראות 'יום השישי ויכולו השמים והארץ', מתעוררת בקרבו התרגשות עצומה ואדירה, ה' יתברך ממש אוהב אותי ונמצא בתוכי, ואנוכי לא ידעתי שגם בגלותי הוא נמצא עמי לגאלני! כך מתעורר היהודי בהתלהבות עצומה, עד שממש יכול להתחפק, להשתנות ולהיות לאיש אחר על ידי עבודת הקידוש!

זה היה החידוש הגדול אצל אהרן הכהן שלא שינה. כי באמת כאשר יהודי שומע ומתוודע לחידוש הגדול הזה ששכינה שורה בתוכו בכל מצב, הרי ידיעה זו יכולה לשנות אותו. אולם לאחר הכהן

אותו טעם נצרך ביתר שאת בימינו אנו אף יותר מאשר בזמן הבית, כאשר היהודי נמצא בגלות, אשר גם בזמן זה מגלים לנו חז"ל שהשכינה נמצאת אתו בכל גלויותיו, בתוך ביתו של כל יהודי ויהודי! לשם כך מדליקים אנו את נרות השבת, להראות ששכינה שורה בישראל.

זהו גם הענין הפנימי בטעם הדלקת הנרות לשם שלום בית, עד כדי כך שאם אין ידו משגת, הרי שנרות השבת קודמים ליין לקידוש, היות ושלום בית עדיף. שלום בית אינו רק בין איש לאשתו, אלא גם ובעיקר בין ישראל לקב"ה. ה' יתברך רוצה ומצפה שיהודי ידע את גודל האהבה שיש לו לכל יהודי כאשר הוא שם, גם אם הוא חלילה נמצא במצב רוחני שאינו שפיר, למרות כל זאת שכינה שורה בישראל! אהבתו לא תסור מאתנו לעולמים!

כאשר יהודי עומד מול הנרות ומתבונן בכל זה, הרי זה עצמו מעורר אותו להתבייש במעשיו של כל ימות השבוע, כאשר הוא מעלה על דעתו כמה צער גרמתי

להעיד בשמחה ובהתרגשות על האמת הזו שה' יתברך ברא את הכל ואין עוד מלבדו, וכך נעשים אנו ושתפים במעשה שמים וארץ!

גאולת הנפש למעשה:

כחקדמה לקידוש היום, אנו מתכוונים בנרות השבת אשר הם בזמן הזה במקום נרות המנורה. הנרות הקדושים מגלים לנו ששכינה שורה בישראל בכל מצב ובכל זמן. הידיעה הזו משנה את כל המבט שלנו על עצמנו, וכך נעמדים אנו לקדש מתוך שמחה והתלהבות אין סוף!

לא היה בכך כל חידוש. אהרן הכהן היה אוהב שלום ורודף שלום, הוא עשה שלום בין יהודי לחברו וכן בין ישראל לאביהם שבשמים. ומה היה כוחו? כי אצלו היה זה דבר בהיר וברור האחדות של ה' יתברך עם ישראל בלי תנאים. לכן זכה הוא להיות זה אשר יאיר לישראל את האמת הזו ששכינה שרויה בתוכם.

אהרן הכהן עצמו לא ראה כל חידוש באמת הזו, ולכן הוא עצמו לא שינה ולא השתנה מכל הידיעה הזו, אבל עבודתו זהו חידוש גדול ועצום! לכן אנו מתכוונים בנרות וכך מאיר בנו החידוש הגדול והעצום הזה, עד שאנו משתנים ונהפכים לגמרי, וכך יכולים אנו

גם שבוע אחרי החתונה אפשר לפתוח את המתנות

מיני אנשים. יש כאלו שישבו עד אור הבוקר לפתוח ולברוק את כל המתנות שהתקבלו. לעומתם ישנם את אלו שלא ממהרים, וכי מה יש למזהר? הרי המתנות כאן תחת ידי ואינם הולכים לשום מקום. בבוא העת אפתח את המתנות ואהנה מהם.

כמו כן בחג השבועות, ישנם כאלו שגם אחרי הלילה השלם שהם עסקו בו בתורה, הם ימשיכו ללמוד בכל רגע פנוי במהלך החג, לפני התפילה, אחרי השינה, הם חוטפים עוד ועוד. אבל הרי לא לכולם ישנם את אותם כוחות גוף ונפש, ולא כל אחד מסוגל לכך.

אם אתה מאלו שאינם כך, או אם אתה מכיר כאלו שאינם בדרגה זו.... חלילה לך לחשוב בגלל זה שלא קבלת את התורה ולדחות את קבלתה לשנה הבאה! לא ולא!

שבעה שבועות חיכינו לחתונה הגדולה עד שזכינו להגיע אליה. אבל מה קרה עכשיו? להיכן היא נעלמה לנו פתאום!

שבע שבתות תמימות של עבודה קשה, לילה שלם בלימוד התורה, מקווה עם עלות השחר ולאחר מכן תפילה נלהבת ודרותחת. אה! קבלנו את התורה! אבל מה יעשה מי שמוציא את עצמו עכשיו כחלוף שבוע מקבלת התורה, והנה לא השתנה דבר? אולי גם אדרבה, לקח לו זמן לחזור לסדרי היום הרגילים אחרי העייפות של ליל שבועות... הוא מרגיש שכל הארת החג נמוגה לו. אולי בשנה הבאה... (חיכינו עם השאלה הזו עד עכשיו כדי שלא לקרר חלילה את מי שיש לו. אבל באמת זו היא שאלה שמציקה לרבים וטובים).

הנה במנהג פתיחת מתנות חתונה או בר מצוה מצינו כמה

הקבלה שקבלת אינה תלויה אם
התיישבת מיד לסדר רציפות, אולי
אם היה כך היה לך קל יותר להאמין
בכך, אבל מצד האמת, הקבלה היא
קבלה בכל אופן!

ישנם מתנות שניתנות במזומן,
ויש מתנות שניתנות בהמחאה
(צ'ק). יתכן שקבלת שיק דחוי, ויתכן
גם שבאמת קבלת מזומן אלא שלא
מיהרת ללכת לקנות עם זה מיד את
התורה, דבר אחד ברור בוודאי,
שקבלת את התורה! חוש נא תיכף
ומיד לממש את המתנות שקבלת!

גם אתה קבלת את התורה! התורה
יושבת כביכול ומצפה שתפתח
את המתנה שקבלת. התורה אינה
אדרנלין שצריכים לנצל אותו
דווקא בזה הרגע... גם עכשיו אחרי
שבוע מהחג עדיין יכול אתה לפתוח
את המתנות הנוראיות שקבלנו,
התורה החדשה של שנה זו!

אכן כן! גם עכשיו כשבוע
ומחצה אחרי החג, ואפילו יותר
מכך, עדיין אתה יכול לתפוס את
עצמך ולהתחבר לתורה הקדושה!
ההרגשה הטובה שהייתה לך
בשבועות לא הייתה סתם כך.

מעשה מבחור שרוצה לעבוד את ה' פרק ט"ז

לפתוח סתם ספר בהמתנה לחזרת הש"ץ

קיצור מהפרק הקודם:

תקציר מהפרק הקודם: המשפיע מסביר למענדיל שלפעמים ה' יתברך מצפה מהיהודי דווקא ללימוד פשוט יותר, ואם הוא מתעקש ללכת בכח כנגד רצון ה', הרי שזה גופא נחשב לו לביטול תורה.

מענדיל: אני שומע את מה שהמשפיע אומר ובאופן רעיוני זה נשמע טוב מאוד, אבל בפועל ולמעשה אני חושש שאסור לומר זאת, זה הרי עלול לקרר חלילה. מי שילך כך ויאמר בכל פעם עכשיו ה' רוצה שאני אוכל ואישן, עכשיו שאלך לטייל, הוא הרי יגדל עם הארץ לחומרא!

המשפיע: אתה לגמרי צודק מענדיל, זה בהחלט עלול לקרר.

מענדיל: אז סליחה שאני שואל, אבל למה המשפיע באמת כן מדבר כך?

המשפיע: אסביר לך. אם לא ידעו את הדברים האלו שאמרתי, אזי לא רק שעלולים להתקרר קצת, אלא עלולים להתרחק חלילה לגמרי מהתורה!

תראה, אני נמצא כאן בעולם קצת יותר שנים ממך, הבה נסתכל רגע על הישיבה, כמה מתוך כלל החברים שלך נראה לך שיישארו בעולמה של תורה? לאו דווקא שישבו בכולל, אבל עכ"פ ימשיכו לחפש עבודת ה'?

מענדיל: השיעור שלנו שיעור טוב מאוד ב"ה, לדעתי לפחות 80% מתוכם ימשיכו.

המשפיע: אמן ואמן! הלוואי לו יהי כדברך, ה' יתברך הוא כל יכול. אבל מצד דרך הטבע ומצד הנסיון שיש לי אני יכול לומר לך שלצערנו המצב ממש לא כך. אולי אפילו להיפך ש 20% ישארו... זה גם הרבה. אני לא מדבר על התקופה שתיכף אחרי החתונה שאז אף אחד לא מחפש בושות וכולם נכנסים לכולל, אבל אחרי שנים לא ארוכות יוצאים לעבודה כשבפיהם תירוץ טוב, פרנסה ועוד אי אלו מילים יפות. אבל אני שואל אותך, למה הם לא יכולים לקבוע זמן ללימוד? נכון, יש כאלו שאכן צריכים לצאת, אבל לפעמים הפרנסה היא רק התירוץ לצאת, הסיבה האמתית היא שהם מאבדים את הטעם בלימוד בגלל שהם לא מרגישים מוצלחים.

למה זה ככה? התשובה הכואבת היא שהם תופסים את התורה בצורה לא נכונה, הם סבורים שהתורה היא רק כאשר היא נלמדת בעמקות ובניתוק מוחלט מהעולם, ואם לא מסוגלים לכך, יכול להגיע למצב שלא פותחים גמרא שנים ארוכות חלילה!

מענדיל: אבל המשפיע, אני לא מדבר על מופקרים!

המשפיע: גם אני לא מדבר על מופקרים. אני מדבר על אנשים עם פאות וזקן ארוכים ועם שטריימל מכובד שאולי לא תאמין, אבל הם שנים ארוכות לא פתחו גמרא! אתה לא מאמין, גם אני לא מאמין, אבל אני מספר לך דברים ששמעתי מכלי ראשון! אנשים שחשבו שלימוד נקרא רק עם חברותא ורק בעיון ורק ארבע שעות רצוף, בלי זה, כך הם סברו, אין זה נחשב ללימוד.

יתכן שהיו זמנים שהם כן היו יכולים לעמוד בדרישות הללו, אבל הם כבר נשברו מכך שהם לא יכולים לעמוד בזה באופן תמידי, לכן הם פוחדים לגשת בכלל לתורה. הם יוצאים ידי חובה בשיעור דף היומי שהם אפילו לא יודעים באיזה דף או חזנים, ולפעמים צריכים רחמים רבים שידעו בכלל באיזו מסכת עומדים...

מענדיל: ניחא, אבל מה יעזרו דבריו של המשפיע למי שלא מאמין שהתורה שייכת אליו?

המשפיע: זה בדיוק מה שאני אומר! הקב"ה אורייתא וישראל אחד הם! לא ניתן להפריד ביניהם בשום זמן ובשום מצב. כמו שבכל מצב שהוא יש לך ראש ולב בין אם אתה חפץ בכך ובין אם לאו, כך בכל מצב יש לך קשר עם ה' יתברך ועם תורתו!

ואם הקשר קיים, הרי שבכל מצב שהוא יש אפשרות לפתוח ספר, גמרא, משניות או הלכות ריבית.

אתן לך דוגמא, אתה ממתין שיתחילו חזרת הש"ץ, על השולחן על ידך עומדת גמרא ירושלמי מסכת סוכה, ועכשיו חודש סיון, האם תפתח אותה?

מענדיל: בוודאי שלא, הרי עד שאני אכנס לסוגיא, החזן כבר יתחיל.

המשפיע: אז מה אתה כן עושה אז?

מענדיל: אני צריך לחזור ולסכם את מה שלמדתי היום.

המשפיע: לא שאלתי מה אתה צריך לעשות, שאלתי מה אתה עושה! סליחה שאני מדבר אליך קצת בתקיפות שלא כדרכי, אבל תשים לב למה שאתה אומר: היות ואתה צריך ללמוד כך אלא שאין לך כח עכשיו

להתעמק, לכן אתה לא פותח גמרא! נו, תגיד לי אתה, מה יהיה אתך כמה כשתעמוד כמה שנים אחרי החתונה?!

מענדיל: מה אתם מצפים ממני? איך אני יכול להיכנס לסוגיא בירושלמי ברגע אחד?

המשפיע: האם פתחת פעם ירושלמי? כמעט ולא צריך להבין יותר מדי כדי להיכנס לעניין. אבל גם בבלי, להבין קטע קטן זה תמיד אפשרי.

מענדיל: ומה זה יתן לי?

המשפיע: אוהו! זה יתן לך קשר עם ה'! גם את הסוגיא הזו לא תתן לך את הסיפור שאתה יודע את כל הדף או את כל המסכתא, אבל הרי זוהי תורת ה'! ברגעים אלו אתה מקושר עם ה' יתברך! ובכלל, אם תעשה כך תופתע לראות כמה אפשר להספיק.

המשך יבוא בעזרת ה'

על הצדיקים ועל החסידים:

ייחודים של הבעל שם טוב

אמתיים המוכאים בספרי תלמידי הבעש"ט הק', ואמרנו שמא יש לפרש בכך את דבריו הקדושים הללו. והרי זה כמו שיכולים לומר ביאור בדרך עבודה בפסוק או במשנה כאשר הם נשענים על יסודות אמתיים ואין זה משנה את פסק ההלכה. כך יש גם להעמיס בדרך אפשר בדברי המשיח הללו. ושמא אף זכינו לכוון גם מקצת דמקצת מהאמת).

ישנו סיפור ידוע שהבעש"ט הגיע לבית מדרש אחד וכאשר עמד בפתח נענה ואמר שאינו יכול להיכנס כיון שבית המדרש מלא בתורה ובתפילה. בתחילה שמחו האנשים לשמוע את מה שהיה נראה כמעלה גדולה, אולם הבעש"ט ביאר את דבריו שהיות ותורה בלא דחילו ורחימו לא פרתה לעילא, כי האהבה ויראה נקראים 'כנפים' שמעלים את המצוות למעלה. והיות ובביהמ"ד הזה למדו שלא באופן הרצוי, נשארה כל התורה למטה ולא פרתה לעילא, לכן לא רצה הבעש"ט להיכנס למקום שכזה.

ראשית כל טוב להודות לה' על כך שהקרה בדרכנו בגליון הקודם להביא מדבריו של הגה"צ רבי משה וולפסון זצוק"ל בלי שידענו שהשבוע חל יומא דהילולא דיליה. יהי רצון שזכותו תגן עלינו ועל כל ישראל, ובפרט על כל ענייני הגליון דגן אשר עניינו הוא להביא גאולה פרטית על ידי החיבור שמנסים להכניס ל'אמונת ישראל'. אין זו הפעם הראשונה שאנו נפגשים בהשגחה פרטית מעין זו, מה שנותן לנו חיזוק שמן הסתם גם הצדיקים בעולם האמת שמחים בדברים אלו.

בשבוע שעבר התחלנו לדבר על עניין היחודים בדרך הבעל שם טוב הקדוש. והנה עדיין יש להבין דבר נוסף שנזכר בדברי משיח צדקנו למרן הבעל שם טוב, שיעשו 'עליות' כמודך.

(ואמנם גם מה שכתבנו בענין היחודים כמודבן שאין בכוונתנו לקבוע מסמדות ולומר שכך הוא הפשט, אלא כתבנו יסודות

נגסה להסביר ולהרחיב קצת:

ה' יתברך חפץ שאנחנו נכיר אותו מהעולם הזה הגשמי על ידי תורה, תפילה ומצוות. התכלית של כל אלו היא שנכיר את מי שכרא את העולם, כגון שעל ידי שמברך על המאכל ומכיר בכך שהמאכל לא ברא את עצמו חלילה אלא ה' יתברך ברא אותו, על ידי זה אתה 'מעלה' את הדבר ואת עצמך להיות לפני ה'! יש בזה מדרגות רבות גבוה מעל גבוה עד אין חקר, ויהודי יכול לעלות עוד ועוד להיות יותר ויותר עומד לפני ה'!

זהו גם אחד מהחידושים של דרך החסידות, כי גם לפני כן ידעו שישנם עולמות עליונים קדושים, אבל הבעש"ט גילה שכל אלו נמצאים ממש כאן, וגם היהודי הפשוט ביותר שמנקה את ביתו לכבוד שבת קודש, או אפילו ביום חול, הריהו יכול להתעלות למדרגה של עומד לפני ה'! יש בכוחו להתעלות ממצבו ולהיות כביכול עולה אל נוכח פני ה'!

כן מבואר בתניא, ובאמת כבר קדמו בזה הרמב"ן שכותב בסגנון דומה שכרוחניות לא שייך מעלה

והנה אף שישנם בסיפור זה סודות נוראים, אבל זה דבר שאפשר להבין גם בפשטות. כגון כאשר אחד יאמר לחברו 'ישר כח' על האוכל שהגיש לו, אבל הוא יאמר זאת בטון קריר ויבש, וכי הלה ייהנה מהמחמאה? בוודאי שלא! ולמה זה כך? וכי הוא צריך את הצליל הנלהב, 'האוכל היה מיוחדרד! וכי זה מה שחסר לו? נכון הטון והצליל לא מעלים ולא מזריזים, מה שהוא כן צריך זה שמי שאומר את המילים יהיה שם! אם הוא אומר זאת בצורה יבשה וקורירה אות היא שהוא פשוט לא שם! הוא אומר את התורה רק בגלל שהוא חייב ותו לא.

כמו כן כאשר יהודי אומר 'ברוך שאמר והיה העולם', והוא לא מרגיש בקרבו התעוררות כלשהי, או לכל הפחות איזושהי מחשבה הרי אני עומד לפני מי שכרא אותי ואני מודה לו, הוא אמנם יצא ידי חובת תפילה, אבל התפילה נשארה למטה! היא נשארת שם עד שהיהודי יעלה אותה על ידי תפילה אחת טובה שתעלה איתה את כל התפילות הנפולות.

לבנו, יש והאהבה עולה על גדותיה ומתפרצת החוצה ברגש גדול, אבל ישנם גם זמנים אחרים, כגון כאשר הוא קם להכין לו בקבוק באישון ליל, שאז יש את האכפתיות הפשוטה של אב לבן, וכן כאשר כואב לו משהו, מרגיש האב את כאבו וצעריו. כמו כן באהבת ה', גם כאשר הלב סתום, יש את הידיעה שאני אחד אתו ממש, והידיעה הזו מעלה את התורה ואת התפילה.

אלא שבעמידה לפני ה' ישנם מדרגות רבות, יש קבלת עול פשוטה באמונה שה' רוצה בי. יש מדרגה שמרגיש ממש בחוש אהבה ויראה ולא חושב על שום דבר אחר. ויש אשר בעמדו לפני ה' בתורה וקיום המצוות הוא שוכח לגמרי ממציאותו. ובדרגה זו גופא ישנם חילוקי מדרגות בין הצדיקים, כי ישנם צדיקים שיכולים לעמוד במצב זה שעות ארוכות ואפילו ימים שלמים. אבל גם יהודי פשוט יכול 'לעלות' ממקומו, ולהיות עומד לפני ה' בלבד!

ובאמת גם עניין העליות שלא בדרך הבעל שם טוב כמבואר בספרי הקבלה הוא על זה הדרך, אלא שהם מבארים זאת על ידי

ומטה, אלא כאשר מדובר על מעלה ומטה הכוונה היא מצד הדרגה. לכן גם כאשר יהודי עוסק בדברים גשמיים, וכל שכן כשעוסק בתורה ובתפילה, הרי שהוא יכול לעשות 'עליות כמוך'! כמוכן שאין זה ממש במדרגת הבעש"ט אלא בדרך הבעל שם טוב. בדרך שלימד אותנו הבעל שם טוב שכל יהודי יכול להיות דבוק בה' גם אם הוא לא בעל ההשגה הגדולה ביותר! האמונה הזו שכאשר אני מקיים את רצוני, הרי אני נעשה ממש אחד אתו כביכול, את זה לימד אותנו הבעל שם טוב הקדוש!

זה מה שנדרש מיהודי, שיעמוד לפני ה' מתוך אהבה ויראה, דהיינו לכל הפחות שידע ויזכור שהנה אני עומד לפני ה' והוא שומע אותי ורואה את עבודתי, זהו העיקר של אהבה ויראה! כי אם אמנם לא תמיד מרגישים התלהטות והתלהבות של אהבה ויראה, ואין דומה אדם לרעהו ולא זמן אחד למשנהו, אבל עכ"פ האמונה שאני עומד לפני ה' ומדבר לפניו, בכוחה להעלות את התפילות שיעלו לעילא. נקח לנו לדוגמא אהבת אב

הסיפור הזה מבטא את כל דרך החסידות! כי אם אמנם כאשר מדובר על סיפורי צדיקים יכולים לטעון שאין מדובר באנשים כערכנו וכי איך נשווה את עצמנו אליהם. אבל כאשר מדובר על יהודי לכאורה מגושם, והנה הראנו לדעת שהוא זכה להגיע לדרגת אותו צדיק שחי את כל חייו בכוונה לקדש את שם ה'! אלו הן ה'עליות' אשר בדרך הבעל שם טוב הקדוש!

אותו יהודי אמנם לא הכין בכלל את המשמעות של מעשיו, הרי בקושי את אותיות הא' ב' הוא ידע. אם כן אנחנו שכן יודעים ומבינים למה יגרע כוחנו? את המעשים שאנחנו כבר כן עושים, נעשה בחיבור אמתי ובכוונה עליונה!

ועתה נשוב על מה שכבר כתבנו לבל יטען הטוען שאלו הם דמיונות חלילה, כי דמיון היינו כאשר הוא מדמה לעצמו דבר שאינו נכון, כגו שמדמיין שהוא המשיח או שהוא זכה לגילוי אליהו וכד'. אבל כאן לא מדובר כלל על כגון דא, אנו מדברים עליך ועל כל יהודי, ואפילו כשאתה יצאת לעשות קפה לעומת חבור שנסאר ללמוד

שמות הקודש וכיו"ב, ואילו הבעש"ט הקדוש גילה שהשם החשוב ביותר מכל השמות הוא השם 'ישראל'! זהו השם של הגילוי אלוקות הגדול ביותר שיש בעולם! זהו גילוי שקדם לעולם ואפילו לתורה ולתשובה! [התורה הלא היא כולה שמותיו של הקב"ה, וכל יהודי הרי הוא אות בתורה! ויש עוד הרבה להרחיב בעניינו של שם קדוש זה]. על כל פנים בכח השם הקדוש הזה יכולים לעלות למדרגות הנעלות ביותר!

ניקה לדוגמא את המסופר על אחד הצדיקים שביקש לדעת מי יהיה שכנו בגן עדן והראו לו יהודי פשוט מעיר פלוגית. כאשר הגיע לאותו מקום ראה שאותו יהודי עוסק כל חייו אך ורק ב'עבודת האכילה' ותו לא... אולם אחד הבידור נודע לו שאביו של אותו יהודי נשרף על קידוש ה', אך מחמת שהיה יהודי רזה, יצאה נשמתו במהירות. על כן החליט בנו זה לאכול כהוגן מתוך כוונה שאם הוא יזכה להישרף על קידוש ה', יהיה זה קידוש ה' בהידור רב. נמצע שכל ימיו אכל בכוונה לקדש שם שמים!

גאולת הנפש למעשה:

כל יהודי באשר הוא מסוגל וצריך לעשות 'עליות' בדרך שגילה לנו הבעל שם טוב הקדוש, דהיינו לקיים את התורה והמצוות, וכן את כל מעשיו מתוך עמידה לפני ה' באהבה ויראה, על ידי זה יש עליה לכל המעשים שלו, וכך גם הוא עצמו מתעלה ומעלה עמו את כל העולם כולו. 'עליות' אלו הם אלו שיקרבו את הגאולה בקרוב ממש!

בהתמדה, בכל זאת עדיין יכול אתה להיות עומד לפני ה' גם בתוך הקפה הזו כפי שגילה לנו הבעל שם טוב הקדוש! ואין זה מצד מעלתך וגדולתך העצמית, אלא מצד גדולת נשמתך כפי שגילו הצדיקים ופתחו לנו את הדרך להבין שכל יהודי יכול וצריך לעבוד את ה' באשר הוא שם, כך הוא יצליח לעלות עוד ועוד עד אין סוף!

על ידי עליות אלו נזכה לקרב את ביאת משיח צדקנו במהרה כדברי המשיח למרן הבעל שם טוב הקדוש!

מדרכי היחוד והאמונה

שיעורים בספ"ק תניא שער היחוד והאמונה

מבוא:

דרך החסידות

מעיקרי יסודות דרך החסידות, שרבינו הבעש"ט הקדוש זיע"א עבד להשריש בלב תלמידיו, וכן הנחילנו צדיקי הדורות לאחריו, הוא לבוא למדרגת אמונה מוחשית במציאותו ואחדותו יתברך שמו, דהיינו לדעת ולחיות [לעב' מיט דעם] ש'אין עוד מלבדו', ו'מלא כל הארץ כבודו', וכפי שיבואר ענין זה בהמשך, וזה יסוד ושורש דרך החסידות.

ויש לידע, דלמעשה ענין זה מוסכם על כל פלגי החסידות, שכל צדיקי בדורות לגוניהם השונים, כולם עבדו להשריש ענין זה בלב תלמידיהם והסרים למשמעתם, אלא שבשלב הבא הנמשך והמסתעף מזה, שהיא דרך

העבודה למעשה, בזה היו דעות שונות בין הצדיקים לדורותיהם, איך לעבוד את העבודה בפועל. שצדיקי הדורות, כל אחד לפי שורש נשמתו גילה והמשיך דרך מסוימת בעבודה למעשה, שכל אחד נתן דגש לאחד או לכמה מעניני העבודה, וממילא בחצרו של כל צדיק ניתנה שימת לב ודגש מיוחד לאותם עניני העבודה. כך שהנהגה היוצא מעדן הבעש"ט, נפרד להרבה ראשים, וכמה וכמה נחלים ודרכי עבודה שונים נמשכו ממנו, כולם אהובים וברורים, וכולם עושים באימה וכיראה רצון קונם, כל אחד בדרך המסורה לו מרבותיו. אך על כל פנים היסוד והשורש האמור, שהוא בחינת 'חובת הלבבות', הוא היה שזה ככולם וכאמור.

וחוזר בתשובה, וממילא יכול להרגיש שוב איך שהוא אהוב חביב ורצוי אליו יתברך, בבחינת 'בנים אתם לה' אלקיכם'. ואמונה זו משפיעה על כל העבודת ה' שתהיה במדרגה אחרת לגמרי, ומביאה את היהודי לדבקות ולחשק ושמחה בתורה ותפילה וכל עניני עבודת ה'.

דרך החסידות - גילוי אור הנשמה בגוף

מקובל לקרוא את דרך החסידות בכלל, ואת הבעש"ט עצמו בפרט, בשם 'אור שבעת הימים', וצריך להבין מה השייכות והקשר של 'אור', עם הבעש"ט ותורת החסידות.

וביאור הענין הוא, שדרך העבודה של החסידות היא בחינת 'אור', דהיינו ללמד את האדם איך להמשיך את אור הנשמה, שיאיר בגופו. דהנה בנר הדולק, השלהבת

וכיון שכן, אזי מאחר שענין זה הוא העיקר שעליו מושתת ספר זה 'שער היחוד והאמונה', שהוא חיבור מעט הכמות ורב האיכות, ההולך ומבאר ענין זה בהרחבה קצת, לכן ממילא כל החפץ וחושק לילך בדרכי החסידות, חשוב ורצוי מאד שילמד ויהנה וישכיל בספר זה, בכדי שעל ידו יזכה לבנות את היסוד והשורש של בנין החסידות והעבודה שלו, ועל גביו יוכל להמשיך לבנות את בנין דרך העבודה שלו, על פי צדיקי הדורות שממעינים הוא שותתה.

וכשחיים בצורה כזו, אזי כפועל יוצא מכך, כל העבודת ה' של היהודי וכל סדר יומו סובב סביב הקב"ה, וחי הוא בדבקות והשתוקקות תמידית לירבק בה, ותדיר שש ושמח הוא, ביודעו שהקב"ה אתו עמו בכל מצב. ואף אם ח"ו נופל ונכשל בחטא, מתנער חיש קל מהרה, ואומר לעצמו, הלא השי"ת כאן אצלי, וחפץ ורוצה בעבודתי, ומיד מפשפש במעשיו

מועטת ביותר, ואין הוא בהכרח, ואין הנשמה פועלת על האברים כולם. ולמעלה מזה היא החיות שיש לאדם ישן, שיש לו חיות יותר, אבל גם היא מועטת. למעלה מזה היא חיותו של אדם ער, וכן הלאה. נמצא שכמה שהנשמה יותר פועלת בגוף, יש לו יותר הרגשת חיות. ועל דרך זה הוא אף ברוחניות, שישנם דרגות שונות בכח החיות הרוחנית שמחיה הנשמה את הגוף, וזה הכוונה שהנשמה 'מאירה' בגוף, ד'הארה' היא הכינוי שמכנים את פעולת החיות הרוחנית שהנשמה מחיה את הגוף, וכמה שהיא פועלת יותר הרגשת חיות רוחנית, נבחן הוא שהיא מאירה יותר בגילוי בגוף.

ונבאר ענין זה במשל למעשה. קם יהודי בבוקר וניגש להניח תפילין, אזי אפשר לו להניח תפילין

נאחזת בפתילה, וכך היא יכולה לרלוך ולהאיר. כן על דרך זה הוא כנר ה' נשמת אדם, שהנשמה היא כחינת השלחבת, והיא דולקת ומאירה על ידי שנאחזת בגוף [כי הנשמה בפני עצמה אינה יכולה להאיר בלא אחיזה בגוף], וכמה שהנשמה יותר שולטת בגוף, יותר מאירה היא בו. ותורת החסידות באה ללמד לאדם דעת, איך יזכה שתאיר נשמתו את גופו, עד שכל גופו יאיר מאוד הנשמה, דהיינו שיהיה ניכר בו כח הנשמה בגילוי.

וצריך להבין, מה טיבה של הארה זו הנזכרת, כמה מתבטא שהנשמה מאירה בגוף.

הנשמה היא הכח המחיה את הגוף, כמאמר הכתוב 'ויפח באפיו נשמת חיים'. והנה גם בגשמיות נודע שישנם דרגות שונות בחיות שמחיה הנשמה את הגוף, דאדם המוגדר כ'צמח' ל"ע, אזי הגם שהוא נחשב כחי, והנשמה פועלת בגופו, אכן הוא חיות

והנה הדרך להמשיך הארה זו היא על ידי התבוננות ביחודו ואחדותו יתברך, וענין התבוננות זו יתבאר עוד באדיקות בפרקים דלהלן, רק שנקדים כבר עתה ונאמר, שענין התבוננות זו הוא לא דבר מופשט השייך ליחודי סגולה ובעלי עבודה גדולים, אלא הוא ענין השווה לכל נפש, דההתבוננות ביחודו ואחדותו ית', הכוונה להתבונן איך שבכל העולם כולו יש רק מציאות של ה' אחד, לראות בכל המציאות איך שהיא קשורה עמו יתברך, ולחיות עם זה יותר ויותר, וכפי שיתבאר. ולהתבוננות זו אין צריכים להיות בעלי מדרגה, או בעלי מוחות גדולים, אלא כל אחד ואחד יכול להתבונן ולחשוב על כך בפשיטות ובתמימות בשכלו שלו לפי מדרגתו.

כמצוות אנשים מלומדה בלא לב והרגש, לעשות הפעולה לבדה, וזו היא דרגת חיות מועטה. אבל אם מתבונן קצת ומניח אותם עם פנימיות, עם לעכטיג'קייט - לאו דוקא במדרגות של כוונות והשגות, אלא בחיות ופנימיות פשוטה, שמתבונן ומרגיש שעושה כן בציווי הבורא, ושעל ידי מצוה זוכה להדבק ולהתחבר עם יוצרו - אזי כשעושה כן, הנה פעל להאיר מנשמתו בגופו, ומרגיש במצווה חיות ומתיקות גדולה. והחיות הזו היא היא האור הנמשך מהנשמה בגוף.

הוא אשר דברנו, שהחסידות מאירה לאדם, שיוכל להרגיש בכל דבר ובכל עבודה אור וחיות אלוקי. דענין החסידות, הוא להמשיך את האור האלוקי שישנו בנמצא בעולמות העליונים, לגלותו ולהמשיכו למטה להאירו בנשמות וגופות בני א-ל חי.

בסיעתא דשמיא

הפצת העלון נפשי גאלה

בהו"ק של 18 שקלים
אתה שותף בהוצאות
ההדפסה והחלוקה ויש לך
את הזכות להיות חלק
בהפצת אור הגאולה

ניתן לתרום בנדרים פלוס

ניתן להקדיש מדור בעלון
וכן להפיץ את העלון באזור מגורך
ניתן לצור קשר:

הרב יחיאל י. פרישמאן - 0527662543